

висшитѣ съвѣтници на царя, първоначалниятъ произходъ на която длъжностъ е стария обичай виночерпството. **Епикѣрни** отначало е значело виночерпецъ, но отъ послѣ, както и у византийцитѣ, отъ това име се е създадо титла на благородство и санъ ¹⁾ Самъ Кантакузинъ, прѣди да достигне до стѣпалото на византийски императоръ, е миналъ и това на виночерпецъ, носейки титлата *πυρέρνης* = епикерни. Но кой именно отъ епикернитѣ на българскитѣ царе е съградилъ тоя сливенски мѣнастирь и храмъ—за това никакви данни нѣмаме. Възможно е, самъ той да е билъ родомъ отъ Сливенъ, и, като доставчикъ на сливенско вино, да е достигналъ и до видната дворцова длъжностъ — виночерпецъ. Въ тая смисълъ загатна и Прохазка още за сimeoновия вѣкъ. При прѣд-послѣдния български царъ Александра, санътъ епикерни се е заемалъ отъ нѣкой си Силвестръ, който, при това е билъ и монахъ: *μοναχὸς Σιλβέστρου*: **ѣже бы епикерни великааго цѣрѣ Іωанна Аλεξандра вѣчнаа памѣть** ²⁾.

Прѣбиванието на Патриарха Теодосий въ сливенския мѣнастирь Епикерневъ е въ свѣръзка съ духовното ни движение въ надвечерието на падането ни. Близко на Сливенско и въ юго-источна България, край Сакара, сж се подвизавали разни духовници, повечето монаси, които отсетнѣ заемали видни постове въ надлѣжнитѣ си страни. Това ду-

¹⁾ Ср. Сырку, op. cit., заб.; Попруженко въ Синдика, 102: **ѣже бы епикерни великааго Епикерни пѣхарникъ** е отъ византийско *πυρέρνης* = чашникъ, виночерпецъ, което отговаря и на латинското *magister pincernarum*, отъ *pincerna* = изба, зимникъ. Но влашката дворцова терминология *πυρέρνης*, или българското епикерни е *Paharnicu*, отъ *Paharu* = пахаръ, прѣстена чаша (прѣди 1848 г. тѣ пишеха: **пѣхарники**). Ср. Контемира въ *Descriptio Moldaviae: paharnicus magnus* (p. 79). Пахаръ у Маджаритѣ е *pohar*, отъ кждѣто и *Poharnok* = виночерпецъ. (У насъ пиенето на вино съ стѣклена чаша е новъ обичай; въ блаженнитѣ години сливенци го пиели съ пахърки, прѣстени или дървени, а не рѣдко и съ „бакърчета“).

²⁾ Попруженко въ синдика, 102, л. 30. Интересно е, че по-големата частъ отъ високитѣ санове при Александра сж били заемани отъ духовници: протосевасть монахъ Теодосий; самъ Константинъ, „великия воевода“ на сщия Александръ, се покалугерилъ. Ср. Раковски, *ibid.*, 52, и стр. 51 за **Сѣлвестроу**.